

תת"ע 2706/08/18 - מדינת ישראל נגד אביב שי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2706-08-18 מדינת ישראל נ' אביב שי
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

המאשימה

נגד

אביב שי

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 1.4.18, הודעת תשלום קנס בגין אי ציות לחץ שסומן על גבי נתיב נסיעה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 36(ד) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "אני עמדתי בצומת, לפני הצומת עברתי נתיב להמשיך ישר ועשיתי את הפניה לפני הצומת. נסעתי בכיוון שלי לפי החץ ואז אותתי ועברתי לנתיב לפני הצומת".

ביום 11.2.19, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידו עורך הדו"ח, המתנדב עופר בורשטיין, מטעמו הוגש הדו"ח, שסומן ת/1 והמתנדב מיקי מרגלית, מטעמו הוגש מזכר, שסומן ת/2.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 1.4.18, בסמוך לשעה 14:10, נהג הנאשם ברכב בהרצליה, בנתיב השמאלי ביותר שברחוב אבא אבן, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו לצומת עם רחוב הסדנאות, נצפה על ידי עדי התביעה, שנסעו מאחוריו בניידת משטרה, כאשר הוא ממשיך בנסיעה ישר בצומת, בניגוד לחץ המורה שמאלה בלבד, המסומן על גבי נתיב נסיעתו.

העדים הורו לנאשם לעצור את הרכב, בסמוך לכניסה לקניון "ארנה", תוך שמירה על קשר עין רצוף עם הרכב ועד תביעה 1, רשם מפיו את הדברים הבאים: "1. לא שמתי לב אבל אותתי ולא מבין למה אי אפשר. 2. לפני הצומת אותתי במהירות נמוכה על מנת לעבור ימינה. הייתי מבולבל ולא מהאזור".

עמוד 1

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, בנתיב השמאלי, אך לפני הצומת, עצר, ויידא שאין כלי רכב כלשהו ופנה ימינה, לנתיב השני מימין, ממנו ניתן לנסוע גם ישר. הנאשם טען כי ניסה להסביר זאת לעדים, במהלך רישום הדו"ח, אך הם סירבו להקשיב לו.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדי התביעה תיעדו באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העדים, כל אחד במסמך שהוגש מטעמו, תיעדו את נתיב נסיעתם, נתיב נסיעת הנאשם, הסימון במקום ואופן כניסת הנאשם לצומת.
2. עדותם של עדי התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שכן, אף שבית המשפט שב והסביר לנאשם, מספר פעמים, כי עליו לחקור את עדי התביעה בחקירה נגדית ומה המשמעות של הימנעות מחקירתם, בחר שהנאשם שלא חקור את העדים.
3. גרסת הנאשם לא הייתה עקבית ולא עשתה עלי רושם אמין. במעמד רישום הדו"ח, הודה הנאשם כי היה מבולבל וכי אינו מהאזור וכן, טען כי לא שם לב, אבל אותה במהירות נמוכה לפני הצומת, כיד לעבור ימינה. במועד ההקראה, טען כי במהלך הנסיעה, סטה ימינה ואילו במהלך עדותו בבית המשפט, טען כי עצר את הרכב, עצירה מלאה, בדק כי אין כלי רכב לימינו ואז, סטה ימינה לנתיב לימינו. שינוי גרסאות זה, ייזקף לחובתו של הנאשם.
4. הנאשם לא העיד עדי הגנה מטעמו, אף כי ברכב, היו שני נוסעים.
5. בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה:
"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת

**לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה
מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה
לאחור... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".**

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני
קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ז' אדר ב' תשע"ט, 14 מרץ 2019, במעמד הצדדים